

'Vormidable' in Den Haag

VLAAMSE PARELTJES

Een mens in zijn meest simpele gedaante. Zijn hoofd, merkwaardig lange romp en twee asymmetrische benen in wit gips verraden zijn menselijkheid. Maar zonder gezicht, nederig leunend tegen een verticale plank, is en blijft het een nobody. In Den Haag is hij momenteel in tweevoud te bewonderen: zowel in museum Beelden aan Zee als vooraan de rij sculpturen die verdienstelijk aan de Lange Voorhout – de deftigste laan in het centrum van Den Haag – staan opgesteld. 'Fin', een sculptuur van Johan Tahon (*1965, Menen), vormt samen met het werk van een dertigtal andere Vlaamse kunstenaars tussen de 34 en 75 jaar onderdeel van de tentoonstelling 'Vormidable', in museum Beelden aan Zee en een aantal satellietlocaties in de buurt.

Lilian BENSE

Lange Voorhout, Nick Ervinck, 'LUIZAERC', 2012-2015, polyester, concrete, polyurethane, iron, 420 x 300 x 200 cm., foto Museum Beelden aan Zee/Wim de Boer

Dertig jaar Vlaamse beeldhouwkunst blijkt een bijzonder gevarieerd onderwerp. En Museum Beelden aan Zee is bovendien een hele geschikte locatie hiervoor. Voor het gemak is de met zonlicht overgoten grote zaal ingedeeld in thema's als digitale snelheid, materiele traagheid, en de picturale erfenis. Op zich bieden de aparte thema's een prima houvast om de tentoonstelling te bekijken, maar wie echt wat meer de diepte in wil kan beter gewoon de catalogus kopen. Hierin heeft co-curator Stef Van Bellingen de thema's van een korte toelichting voorzien, en gaat hij verder in op de historie van de Vlaamse beeldhouwkunst.

Een leuke toevoeging zijn ook de maquettes in de kleine zaal, inclusief een aantal werken die niet mogelijk waren 'in het groot'. Zo is er van Philip Aguirre een frivole fontein te zien waarvan het origineel in Kameroen staat. Van Wim Delvoye is de gehele serie 'Maquettes Cloaca' (2001-2010) te zien: een verzameling antieke spijsverteringsmachines.

De abjecte sculpturen van gelooide huiden en ingewanden van Peter Buggenhout, de vlezige afgietsels in was van Berlinde De Bruyckere, de speelse assemblages van Panamarenko, de juweelkevers van Jan Fabre: het zijn echte blikvangers van de Vlaamse beeldhouwkunst. Maar de minder bekende kunstenaars zijn minstens zo interessant. Neem de unieke stijl van Anton Cotteleer (*1970, Kapellen). Voor zijn surrealistische schepsels fungeren antieke tafels en art deco-kasten als sokkel. De gladde figuren van kunststof in zachte kleuren laten zich moeilijk onder een bestaande categorie scharen: het kunnen lichamen of dieren zijn, maar ook weer helemaal niet. Hoe dan ook: ze schitteren in al hun anonimiteit.

Dat onpeilbare schuilt ook in het werk van Caroline Coolen (*1975, Neerpelt). Met het boetersen als vertrekpunt maakt ze gebruik van de meest uiteenlopende materialen. Aan de Lange Voorhout staat een reusachtig, sprookjesachtig beeld van gips in de vorm van een mensfiguur, althans de benen ervan. Aan zijn voeten ligt een onthoofd hondje te spartelen. De compositie

is ondoordringelijk, chaotisch en evenwichtig tegelijkertijd.

OORLOGSVERHALEN

Beelden aan Zee heeft al een werk van Renato Nicolodi (*1980, Brussel) in de collectie. Van deze jonge Belg met Italiaanse achtergrond staan zowel in het museum als aan de Lange Voorhout betonnen sculpturen waarvan het bombastische veel weg heeft van De Suikertaart, het monument voor Victor Emmanuel in Rome, waar Mussolini zijn volk veelvuldig toesprak. Het blijken min of meer persoonlijke reconstructies die zijn ontstaan uit de oorlogsverhalen van zijn vader. Hoewel klein van stuk roepen ze direct een beeld op van de grootheidswaan en de kilte van het fascisme.

De met de muis en 3D-printer vervaardigde sculpturen van Nick Ervinck (*1981, Roeselare) zijn alomtegenwoordig, misschien wel iets te veel: op vier locaties staan zijn gelijke, symmetrische beelden in felle kleuren die zijn opgebouwd uit gepolijste pvc-buizen. De ontstaansgeschiedenis van zijn werk is fundamenteel anders: Ervinks beelden kunnen simpelweg niet met mensenhanden worden gemaakt. In dat opzicht zou je zijn visuele krachtpatserij ook als aanklacht kunnen zien. Want wat blijft er nog over van een sculptuur, als het beeld na een druk op de knop uit de computer rolt? Dan zouden prachtige, veelzijdige tentoonstellingen als deze tot het verleden gaan behoren. Maar dat rampscenario is nog lang niet in zicht, want gelukkig toont een overzicht als 'Vormidable' dat er in ieder geval in België nog meer dan genoeg kunstenaars zijn die nog steeds het ambacht boven het digitale verkiezen.

'Vormidable' - Hedendaagse Vlaamse beeldhouwkunst tot 25 oktober in Museum Beelden aan Zee, Harteveststraat 1, Den Haag, NL. Open di-zo van 10-17 u.; tot 30 augustus in Lange Voorhout in Den Haag en in de Kloosterkerk, Koninklijke Schouwburg, Crowne Plaza, Raadhuis de Pauw, A Gallery Named Sue, Galerie Maurits van der Laar en Pulchri Studio. Voor meer informatie en openingstijden van de satellietlocaties www.beeldenaanzee.nl